

Obří kedluben

Tomu, co vám teď chci vyprávět, možná nebudete věřit, ale to je mi jedno. Kdo nevěří, ať tam běží, a kdo věří, ať si to poslechne.

Náš zahradník – Radovanův tatínek – vypěstoval tak veliký kedluben, jaký on sám v životě neviděl a jaký si nepředstavoval ani v těch nejdivočejších zahradnických snech. Že byl tak nemožně velký, to nebylo jen tím, že ho pěstoval na kompostu, kde je, jak známo, ta nejvýživnější hlína, ale hlavně tím, že ho malý Radovan pravidelně a vydatně zaléval. Nikdy nezapomněl. Ráno mu dal napít a večer taky. Nejdřív, když byl kedluben ještě neduživé tintítko, stačilo mu pár kapek, ale jak rostl, chtěl víc a víc, a k posledku vám vypil ráno konev a večer konev jako nějaký kuň nebo kráva. A v té době mu tatínek také začal říkat Goliáš, podle jedné písničky od Voskovce a Wericha, ve které se vyskytuje obr toho jména.

A teď si představte, že v Zahradním Městě se měla konat zahradnická výstava.

„To bychom byli pěkně hloupí, kdybychom tam našeho Goliáše nevystavili,“ řekl tatínek.

„To bychom tedy byli,“ souhlasil Radovan.

Zahradník vzal sekeru a osekal Goliášovi jeho obrovské lupeny a potom společně se synkem tahali pilu, aby mu podřízli jeho dřevnatou nohu. Ale ouha! Jen ji dořízli, kedluben žuchnul na zem jako nějaký těžký sud, skulil se z kompostu a valil se rovnou na maminku, která si tu klidně věšela prádlo.

„Mami, pozór!“ zvolal Radovan a pro jistotu si zakryl oči. Když je odkryl, spatřil, že se maminka šikulka pohotově přidržela šňůry, a tak ji Goliáš jen podjel.

